

Het Kattebelletje

Open dag.

In de vorige Kattebel hebben we het onderwerp al even aangeroord, maar nu is het zover. De verbouwingen zijn klaar en nu willen de bewoners van "Stichting Help de Zwerfkat" u hierbij uitnodigen om een kijkje te nemen in hun gerenoveerde huisvesting.

U bent van harte welkom op 28 augustus 1999 tussen 11.00 uur en 16.00 uur.

Tot dan!!

Mientje vertelt.

Hallo, ik ben Mientje; ik heb een zwart-wit vachtje en ik ben 13 à 14 jaar oud. Twaalf jaar geleden werd ik met een vangkooi gevangen en gelijk gesteriliseerd. Maar omdat ik vreselijk verwilderd was, wilde niemand mij in huis nemen. Gelukkig mocht ik bij 'de Stichting' blijven wonen. Het heeft wel vijf jaar geduurd voor ik mij liet aanraken en dan alleen nog maar door Els. Nog veel later probeerde ik de schoot van Els eens uit en dat beviel me goed. En ik ontdekte dat de

vrijwilligers ook allemaal erg lief voor mij en mijn harige vriendjes en vriendinnetjes waren.

Je snapt het al, vanaf dat moment was er geen schoot meer veilig voor Mien. In de twaalf jaar die ik nu bij 'de Stichting' woon heb ik veel vrijwilligers zien komen en gaan. Soms was er veel hulp, maar er waren ook wel periodes dat er geen enkele vrijwilliger was en dan moest Els alles alleen doen.

ACHT POEZEVOETJES

Acht poezevoetjes op tapijt,
je bent voortdurend alles kwijt,
je pen met blocnote vol papier,
gebruiken ze voor hun plezier.
De kop en schotels nu nog heel,
vervallen in een veelvoudsdeel.
Een standje of een plantenspuit
maken dan ook niets meer uit.

Acht poezevoetjes op het zeil
ravotten, vechten met een dweil.
Trap op, trap af, ze gaan tekeer,
ravotten al maar heen en weer.

De boeken netjes op een rij
schuiven ze gewoon opzij.
Dan denk ik over mores leren,
dit al niet langer tolereren.

Acht poezevoetjes op je schoot
maken je gelijk monddood.
Uiterst tevreden met het leven,
vooral vlak na het eten geven.
Genoegzaam liggen ze te spinnen
om zo je goedheid weer te winnen.
En wil je spelen, gaan ze gapen,
zo met een blik van l  t me slapen!

Acht poezevoetjes op het bed.
Je hebt het weer een dag gered.
Ze stellen je weer niet teleur
en staan te wachten bij de deur.
En als je eventjes niet gaapt,
komen ze vragen of je slaapt.

MAUW!! Fijn h  , poezen?

Vaak was dat in de vakantietijd het geval. Je begrijpt dat het soms bijna een onmogelijke taak voor haar was om in haar eentje voor zoveel katten te zorgen. Maar we zijn nooit iets tekort gekomen.

Zelf ging Els nooit op vakantie. Ten eerste niet omdat ze de verantwoording over zoveel dieren te groot vindt voor anderen en ten tweede omdat ze zoveel van ons houdt dat ze niet eens een weekende wil missen. Terecht natuurlijk, wij zijn nou eenmaal een heerlijk stel kattenkoppes.

Daarom was ik met stomheid geslagen toen ik zag dat Els op 17 mei j.l. met een volgepakte weekendtas vertrok. Als een lopend vuurtje ging ik door het hele huis en door de tuin om mijn collega viervoeters in te lichten over het geen ik had gezien en iedereen was het met mij eens dat het geen stijl van Els was om ons zomaar alleen achter te laten. Na een uitgebreide kattenvergadering besloten we dat we de boel eens goed zouden vernielen en bevuilen uit protest. Maar al heel snel bleek dat enkele vrijwilligers veel vaker dan normaal kwamen om voor ons te zorgen.

Zo kwam Anita 5 ochtenden door de week en Mascha 5 middagen. Riekie was er ieder weekende en Annemieke kwam iedere avond laat om de twee honden uit te laten en om mijn zieke en zielige soortgenoten van medicijnen te voorzien. Verder kwamen er soms nog andere vrijwilligers langs om schoon te maken en om ons eens lekker te knuffelen. Toen we op een gegeven moment hoorden dat Els helemaal niet was gegaan, maar op vakantie was, maar noodgedwongen om vanwege een dreigende hoge dwarslaesie in het ziekenhuis was

opgenomen om daar een zware operatie aan haar nekervels te ondergaan, moesten we ons als liefhebbende katten wel heel erg schamen en we spraken af om ons verder voorbeeldig te gedragen. Naar ik later heb gehoord is Els na een dag of tien uit het ziekenhuis gekomen, maar het arme mens kon niet op haar poten staan (o sorry, bij mensen heten dat geloof ik benen) en daarom ging zij tijdelijk voor revalidatie naar de flat van Annemieke. Ongeveer een week later kwam ze voor het eerst bij ons kijken en ze was duidelijk heel erg blij om ons weer te zien en dat er zo goed voor ons werd gezorgd tijdens haar afwezigheid.

Nu bijna drie maanden na de operatie gaat het gelukkig weer wat beter met Els en kan ze weer wat lichte werkjes doen. Namens Els en de twee honden Joppe en Donja en alle kattenkoppes wil ik alle vrijwilligers hartelijk bedanken voor alle goede

---

zorgen tot nu toe. En ik hoop dat iedereen voorlopig regelmatig blijft helpen, want al gaat het wat beter met Els, ze is er nog lang niet.

Mientje

P.S. Ik zoek nog een adoptie vader of moeder die mij voor f1,- per dag wil adopteren. Wilt u mij eerst eens zien, kom dan op de Open Dag voor een nadere kennismaking.

.....
Een vrijwilliger vertelt.

O, wat wilde ik er op de flat graag een kat bij, gezellig voor Kiddo, Miemie, Bas en Mientje. Mijn verstand zei echter dat ik dat beter niet kon doen, de ruimten in huis zijn te klein. Vriendinnen van mij zijn uiteraard op de hoogte van mijn liefde voor dieren (voornamelijk katten) en zij spaarden al hun "Hart voor Dieren" boekjes op. Tot mijn verbazing las ik in één van die boekjes dat je ook een kat kunt adopteren. Dat was het natuurlijk, meteen klom ik in de telefoon om met Els Verkerk een afspraak te maken. Het wilde maar geen zaterdag worden, de dag dat ik met Els een afspraak had gemaakt. Eindelijk was het zover: hup in de auto van Utrecht naar Uithoorn. Eenmaal daar aangekomen stonden de tranen in mijn ogen. Nee, niet van verdriet of ellende, maar van trots en geluk. Wat heerlijk dat er stichtingen als deze bestaan en wat hebben de katten het getroffen dat zij hier hun oude dag mogen doorbrengen of mogen bijkomen van alles wat zij hebben meegemaakt. Wat betreft de keuze van een kat was het niet zo moeilijk: Sammy. Sammy was de kat die ik wilde adopteren! Het was liefde op het eerste gezicht. Vanaf dat moment stond het vast dat ik iedere zaterdag Sammy zou komen bezoeken. Om hem te knuffelen en extra aandacht te geven, want dat heb je wel verdiend op die leeftijd en als je al blind bent en zo goed als doof. Els vertelde er wel bij dat ik er niet verstoemd van moest staan als Sammy binnen korte tijd zou overlijden, maar daar moest ik op dat moment niet aan denken. De tweede keer dat ik 'de Stichting' bezocht heb ik me aangemeld als vrijwilligster en dat kon gelukkig. Wel vertelde ik erbij dat ik de handen uit de mouwen zou steken als mijn gezondheid het toeliet, dit in verband met lage rugklachten. Maar dat was geen probleem voor Els. Ze was al blij als ik bijvoorbeeld alleen maar de katten kwam knuffelen of kammen. Maar het wonder geschiedde, wanneer ik bij 'de Stichting' ben heb ik minder pijn. Twee vliegen in één klap; veel plezier en minder pijn! Ik hoop nog heel lang bij 'de Stichting' te blijven. Precies een jaar heb ik van Sammy mogen genieten, elke zaterdag weer. Sammy hebben we helaas in moeten laten slapen, het ging echt niet meer met die oude baas. De tranen springen in mijn ogen als ik aan hem denk, ik mis hem echt. Maar Gijs, een stoere grijs-witte kater, maakt een hoop goed. Toen Sammy overleden was heb ik hem geadopteerd. Gijs is het tegenovergestelde van Sammy. Het is een kat vol energie die met alle andere katten een goed contact heeft, al schrikt hij ze soms af met zijn enthousiasme. Inmiddels mag ik Gijs al aaien, maar dan moet ik wel wat lekkers bij me hebben. Wat een dondersteen is het toch! Gijs is geen schootkat, maar wanneer ik klaar ben met het werk en even ga zitten, springen er meteen vijf andere katten op schoot die er wel behoefte aan hebben. Heerlijk. Gelukkig heb ik bijna vakantie en kan ik dan wat meer tijd doorbrengen bij die kanjers. Ik kijk er nu al naar uit. Als laatste heb ik erg veel bewondering voor Els Verkerk, collega vrijwilligers en u natuurlijk ook, die de dieren ongetwijfeld ook een warm hart toedraagt. Hopelijk kom ik u eens tegen bij 'de Stichting'.

Groeten, Riekie.

**LET OP   OPEN DAG 28 augustus 1999 tussen 11.00 uur en 16.00 uur.
U komt toch ook even kijken??**

Heel soms gebeurt het dat een nieuw binnengekomen kat bij ons niet kan aarden. Meestal komt dat vanwege heimwee naar de vorige baas en/of huis, of door het enorme aantal andere katten bij ons in huis. Zo kregen we het

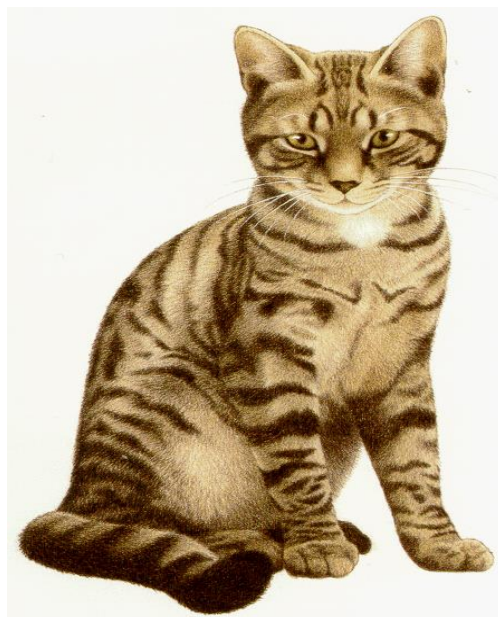
afgelopen jarige poes vanwege moest bij Ondanks het

Poezenverdriet

voorjaar de 12 Vlam in huis, die allergie weg haar vrouwtje. feit dat Vlam door

iedereen op haar wenken werd bediend, was ze toch doodongelukkig bij ons en ze veranderde van een bijzonder lieve poes in een agressieve en onhandelbare poes. Vervolgens ging ze in hongerstaking en na enige weken was ze broodmager en zo verzwakt dat we serieus gingen nadenken over een spuitje. Geheel onverwachts kwam de redding voor Vlam. De adoptie-ouders van onze rode kater Geintje kwamen langs en zij kregen zo'n medelijden met Vlam dat zij 's avonds laat belden om Vlam de volgende dag op te halen. Vlam was echter de volgende ochtend uitgedroogd en ze moest daarom eerst nog naar de dierenarts voor een infuus. De

dierenarts keek zeer Vlam naar een nieuw kans dat Vlam in gaf ons toch gelijk brachten Vlam zelf dezelfde avond Vlam een heel klein het elke dag wat de andere twee Na ongeveer een opgestuurd van een op de bank lag. haar en Vlam geniet Fantastisch dat zij Vlam liep het

bedenklijk toe we zeiden dat tehuis zou gaan. Hij achtte de leven zou blijven erg klein, maar dat we het wilden proberen. We naar haar nieuwe tehuis en kregen we al een telefoontje dat beetje had gegeten. Daarna ging beter, ook raakte ze gewend aan poezen die er al eerder woonden. maand kregen we een foto bolronde Vlam die heel relaxed Sylvia en Mickel zijn dolblij met van een heerlijke oude dag. Vlam deze kans gaven. Voor gelukkig goed af. Maar nu: BEP poes van ongeveer 6 à 7 jaar oud

Voor deze zwart/witte geldt hetzelfde verhaal. Alleen is het vrouwtje van Bep enige tijd geleden overleden. Bep treurt op een vreselijke manier, is doodsbang voor andere katten en zit nu tijdelijk bij ons in een slaapkamer helemaal apart van de andere katten. Wij hopen dat er zich snel iemand aanmeldt die deze lieve poes een rustig en stabiel tehuis kan bieden, zondere andere katten en zonder (kleine) kinderen, zodat ook voor Bep het leven weer fijn wordt. Voor verdere inlichtingen kunt u bellen naar 0297-566285.

Stichting Help de Zwerfkat
Thamerweg 61
1422 XL Uithoorn
0297-566285

KVK Amsterdam 41205327

Juli 1999

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223

(Heeft u ons al gesteund, dan kunt u deze acceptgiro als niet ontvangen beschouwen.)

LET OP OPEN DAG 28 augustus 1999 tussen 11.00 uur en 16.00 uur.
U komt toch ook even kijken??